

*Juodasis Kraštas,
2015-ųjų kovas*

Liko trys minutės.

Joks rytmečio reidas nebuvo svarbesnis už šį. Užtruško mėnesius šiai bylai sudėlioti. Ir dabar Kima Stoun ir jos komanda buvo pasirengę. Socialiniai darbuotojai slėpėsi per kelią ir laukė signalo įeiti. Dvi mažos mergaitės čia šiąnakt nebemiegos.

Liko dvi minutės.

Ji nustatė radijo imtuvą:

— Visi savo vietose?

— Laukiame komandos, viršininke, — atsakė Hokinsas. Jo komanda, sustojusi už dviejų gatvių, turėjo saugoti užnugarį.

— Pasiruošę veikti, viršininke, — atsiliepė Hamondas nuo jos mašinos užpakalinės sėdynės. Jis laikė „didįjį raktą“, užtikrinsiantį jiems greitą ir triukšmingą įsiveržimą.

Liko minutė.

Kimos ranka ilsėjosi ant durų rankenėlės. Raumenys buvo įsitempę, adrenalino pliūpsnis priminė apie laukiantį pavojų, kūnas neryžtingai blaškėsi tarp „bėgti“ ir „pulti“. Tarsi ji kada nors galėjo rinktis „bėgti“.

Pasisukusi, ji pažvelgė į Brajentą, savo partnerį, laikantį svarbiausią dalyką — orderį.

— Brajantai, pasiruošęs?

Jis linktelėjo.

Kima stebėjo, kaip sekundinė rodyklė priartėja prie dvylikos.

— Varom, varom, varom, — paragino ji per radijo ryšį.

Aštuonios aulinių poros sutrepsėjo šaligatviu ir suėjo prie paradinių durų. Kima čia pripuolė pirmoji. Ji pasitraukė į šalį, leisdama Hamondui trenkti „raktu“ per duris. Pigus staktos medis pasidavė tonai kinetinės energijos ir subyrėjo.

Kaip buvo tartasi, Brajentas ir konstebelis užbėgo laiptais viršun, tiesiai į šeimininkų miegamąjį, kad tučtuojau pateiktų orderį.

— Braunai, Grifai, apžiūrėkite svetainę ir virtuvę. Jei reikės, apverskite viską aukštyn kojomis. Dasonai, Radžai, Hamondai, su manimi.

Iškart namas prisipildė spintų durelių varstymo ir stalčių traukymo garsų.

Jai po kojomis girgždėjo grindų lentos, kažkur isteriškai suklykė moteris. Kima nekreipė dėmesio. Ji davė ženklą dviem socialiniams darbuotojams įeiti vidun.

Kima stovėjo prie rūsio durų, užrakintų kabamąja spyna.

— Hamondai, reples! — šūktelėjo ji.

Pareigūnas išdygo priešais ir įgudusiu judesiu perrėžė metalą. Dasonas, aplenkęs ją, įėjo pirmas ir, čiupdamas sienas, ėmė ieškoti jungiklio. Šviesos pluoštas iš koridoriaus užliejo akmeninius laiptus. Dasonas nuleido prožektorių ir pašvietė Kimai po kojomis. Trenkė suplėkusiais dūmais ir drėgme.

Hamondas žengė į kampa, kur stovėjo prožektorius. Įjungė jį. Šviesos pluoštas krito į gimnastikos kilimėlį, per vidurį dengiantį didžiumą kambario grindų. Už jo stovėjo trikojis. Priešingame kampe buvo spinta. Atidariusi duris, Kima joje rado įvairių apdarų, įskaitant mokyklinę uniformą ir kelis maudymosi kostiumėlius. Spintos apačioje

buvo matyti žaislų: guminis žiedas, paplūdimio kamuolys, keletas lėlių.

Kima nurijo šleikštulį.

— Radžai, nufotografuok, — nurodė ji.

Hamondas beldė į sienas, ieškodamas slaptų erdvių.

Tolimiausiam kampe, nišoje, stovėjo stalas su kompiuteriu. Virš jo kabėjo trys lentynos. Viršutinė buvo prikrauta žurnalų. Ploni viršeliai nekėlė abejonių dėl jų turinio ir Kima tiksliai žinojo, kokie tai leidiniai. Vidurinėje lentynoje buvo sudėti skaitmeniniai fotoaparatai, diskeliai ir valymo įranga. Apatinėje lentynoje Kima suskaičiavo septyniolika vaizdo diskų.

Dosonas, išrinkęs pirmąjį su užrašu „Deizė eina maudytis“, įdėjo į grotuvą ir paleido įrašą. Galingas aparatas staiga atgijo.

Ekrane atsirado Deizė, aštuonmetė mergaitė geltonu maudymosi kostiumėliu. Guminis ratas juosė jos ploną liemenį. Rankomis apsikabinusi siauručius pečius, nesėkmingai bandė suvaldyti drebulį.

Kimai užveržė gerklę. Ji norėjo atplėšti akis nuo ekrano, bet nepajėgė. Jai atrodė, kad gali sustabdyti tai, kas netrukus atsitiks įrašė, bet, žinoma, to padaryti neįmanoma, nes tai jau įvykę.

— O ką... ką dabar daryti, tėveli? — paklausė Deizė drebančiu balseliu.

Viskas sustojo. Rūsysis nuščiuvo. Keturi sudiržę pareigūnai neišleido nė garso tarsi mergaitės balsas būtų juos paralyžiavęs.

— Mes tik šiek tiek pažaisime, brangute, — atsiliepė tėvelis, pasirodydamas ekrane.

Kima nurijo seilę ir sutrikdė kraupius kerus sušnibždėdama:

— Išjunk įrašą, Dosonai.

Jie visi žinojo, kas toliau bus.

— Išgama, — iškošė Dosonas. Dedant diską atgal, jam drebėjo pirštai.

Hamondas stebeilijosi į kampa, o Radžas lėtai valė savo fotoaparato stikliuką.

Kima susiėmė.

— Vaikinai, mes priversime šitą šūdo gabalą užmokėti už tai, ką jis padarė. Prisiekiu.

Dosonas ėmėsi surašinėti kiekvieną menkiausią įkaltį. Jo laukė ilga naktis.

Kima viršuje išgirdo triukšmą. Isteriškai klykė moteris.

— Viršininke, gal gali ateiti? — pakvietė ją Grifas.

Stoun paskutinį kartą apsidairė.

— Apverskit viską čia aukštyn kojomis, vaikinai, — paliepė ir užlipo rūsio laiptais.

Viršuje ją pasitiko pareigūnas.

— Kas yra?

— Žmona reikalauja paaiškinti.

Kima nužingsniavo prie priekinių durų, kur stovėjo penktą dešimtį įpusėjusi moteris, gniauzdama chalata prie sunykusio liemens. Socialiniai darbuotojai buvo įsodinę jos dvi dukras į „Fiat Panda“.

Pajutusi Kimą sau už nugaros, Vendė Dan atsisuko. Išblyškusiame veide švietė paraudusios akys.

— Kur jie veža mano vaikus?

Kima valdėsi jai nesmogusi.

— Kuo toliau nuo tavo nesveiko, išsigimusio vyro.

Žmona sugniauzė chalata ties gerkle. Galva krypavo į šonus.

— Aš nieko nežinojau, prisiekiu, nieko nežinojau. Aš nežinojau.

Kima palenkė galvą.

— Tikrai? Žmona paprastai netiki, kol jai neparodoma. Jums dar neparodė įkalčių, ar ne? Ponia Dan?

Moters žvilgsnis lakstė visur, tik ne į Kimą.

— Prisiekiu, nieko nežinojau.

Galvoje šviežiai besisukant Deizės vaizdui, Kima palinko į priekį.

— Tu esi kalė. Viską žinojai. Esi motina, o leidai jas sužaloti visam gyvenimui. Tikiuosi, niekada nerasi ramybės per visą savo apgailėtina, prakeiktą gyvenimą.

Šalia išdygo Brajentas.

— Viršininke...

Kima atplėšė žvilgsnį nuo drebančios moters ir atsuko. Tiesiai Brajentui už nugaros ji pamatė vyrą, atsakingą už tai, kad dvi mažos mergaitės nebegalės matyti pasaulio taip, kaip turėtų. Viskas aplink išnyko ir keletą akimirkų jie — Kima ir vyras — stovėjo dviese.

Ji ilgai stebeilijo jam į akis, apžiūrinėjo veidą, skruostų odą, nukarusią tarsi ištirpęs vaškas. Jis kvėpavo greitai ir sunkiai, pustrčio šimto kilogramų kūną vargino menkiausias judesys.

— Neturite teisės... sušiktai ateiti... į mano namus... ir daryti ką... užsimanę... po velniais...

Detektyvė priėjo arčiau. Visa esybe šlykštėjosi tarp jų mažėjančiu atstumu.

— Gavau orderį, kur parašyta, kad turiu teisę.

Jis purtė galvą.

— Lauk... iš mano... namų... kol nepakviečiau savo... advokato...

Iš užpakalinės kelnių kišenės Kima ištraukė antrankius.

— Leonardai Danai, aš jus suimu dėl įtarimų žaginus vaiką iki trylikos metų amžiaus įsiskverbiant, seksualiai